

Василина. Та цур йому! . . . Я не вмію розказати. Підспівує.

Явдоха. Отакої! Училась вісім літ і не знаєш, що то за фільозоф! На віщо ж говорить, коли не знаєш?

Василина. Та це трудно розказати . . . це . . . це . . . Як би тобі сказати? . . . Ну, такий дуже розумний, мудрий чоловік! . . .

Явдоха. А я думала, що це дурень! Терпіть не можу таких слів, що не можна знати, що воно! . . . Карпо, як скаже іноді таке слово, — то я аж сердюсь. Не говори, будь ласка, міні учених слів!

Василина. Ну, добре, добре! Я й сама їх мало знаю. Підспівує весело.

Явдоха. Чого це ти сьогодні на одній ніжці скачеш?

Василина. Мені так весело, так весело, що приїдуть учені, інтелігентні брати . . .

Явдоха. От ти і знову вперла якесь слово, що й не виговору! Будь ласка, не говори таких слів, бо я їх терпіть не можу.

Василина, сміючись, цілує Явдоху. Не буду, не буду!

Явдоха. Коли вчений чоловік отакі слова говорить простій людині, то він дурень! . . . От міні подобається Іван, він ніколи таких слів не говорить.

Василина. Бо не зна! . . . Недоучка! Чо-